

Draga moja Zofka!

Kakor z neveljem varovanim in Tvoja
jeza prama, se zapuša mora, ki se je
krajša in postajajo ropet udeležja. Moj
obisk bodej in lahka odpade. Da Radenci
niso kvakocičarji, mi je stak znano. Ho-
dila sem po dobrih krajih s klemenčičem,
ki je bil samostojni in človeški domar. Ta Ti
stak niso čla tega svetla zahare, ampak
idunja. In lega si, kakor vrdim, našla.
Zato sem Radencec odenele zle besede več.

Študiraj, da je naša Tvoja najboljša rana.
Študiraj, da je in obo dobro, ako meta pravo
skupaj, ker se morda druga denjo mesta.
Paskelji ranjo, kakor najboljši se in znaš,
odato prepusti časen in doberstni usodi,
polagoma se vse lepo uredi. Kadar bi jo
spomnila, da bi se prepričala, da si Ti
domestras stvari, ki niso. In lega je, pua,
vsi! Ta je velika reč: lepota! Pravilo, da ne
zahajajo v kamor, da bi ji inbrala noša.
Za rano bi bilo dobro, da bi jo dala v kake
vrozno dušeno, s katero bi prišla med
godi. Loco pa stvari ni treba furorati, saj
je še tako mlada. — Mera je kar najboljši
spuščena v Skopje toli, danu naj dobitnik.

in dorati, vse denzga pade ob sebi.

Kar mi piše o svojem mošnu, mi je zelo všeč. Boga zahvali, da ni romantičen, ki bi v sedmimi silni bojni za obstanek, ne bil kos nalogam vsakdanjega življenja, in bi vas vse skupaj ubijala beda. Naj ima dovolj drugih možnosti, da tudi duri daš, kar je njegova. Tena, ki ima skrbnega, sposobnega, razvijajočega mošna, naj si ne želi - spusti banalnemu irracionalnejemu nleku. Ne veš, kako neizmerno justo in klavensko je odovi, ženi, ki nima kropekega oslona.

In s tem pehazim vase. Ja ti je bilo biti le mesec dni vdova kakor sem bila prej osem let, sama sama, brez svoje druge polovice, s katero isto voh so le kuori enota, celota - golova ne bi mi svetovala resignacije. Lepo govoriš o idealni, nebeleni ljubini, kakor so jo gojili in operali namni geniji. Toda, draga, pričaj, da so vsi ti morje gojili tudi naravno, realno ljuberen, da so poleg svojega ideala imeli žene, pri katerih so iskali in našli tako, kar je narava določila kot ideal in smoter ljubini med mošnem in ženo. Moški, ki žubi samo eno ženo, žena, ki žubi samo enega mošna, bosta iskala iskala drug v drugem polnega zadovoljenja ne samo duševni simpatiji, ampak tudi telesnemu

živenja po edinstvi. To je prav, to je naravno; odporov brez globokih socijalnih razlogov se mi zdi neumnost in prezeča. Pričnam pa, da ima denika pravico zahtevati legitimno obliko za ljuberen tj. pravnoveljavnen zakon. Tvedu pa ima poleg tudi dolžnost, da odpravi neocialne ovire za eklepnijske zakone, ovire, kakor je npr. celibat kat. duhovščine (ali adovski celibat pravoslavn).

Pričnam, da daje neizpolnjena ljuberen duri spornati vse radosti ne, ba in vse bolečine pekla, da je zato za umetniške genije silna vednost. Toda za človeka ob sebi je neocialna ljuberen vsekorj zgolj nevščiv, izguba, člo, ki privedelega samega osironačije in utrozan drugoga ne obsojatelj. Tvedu velja to le za slučajne uenčne, velične, ikasne ljubini, ki ne najde v ničemer drugem utelje osirona, ki ji ne zapisa, jo veat do izpolnenja večni zakoni. Ne pričakuj, ne postavlaj v svet bitij, ki bi nosila v sebi peklstivo Trojih žuhov itd. Odporov v takih slučajih je neocialna rapoved in plodna, zaslužna žrtva. Celobatna kat. duhovščine pa ne najem semkaj. Cetero je postarota to

zapoved bolj in spekulacije na svoje
imovanje in interese nego in želje po sve,
trčanju duš. Ne, celotna ne pahnarava
večno veljave, tam manj, ker uboja ne
in duše, ker osramoči je toliko čena.

Ne vsem, tudi celotna ima svoja utehva,
a parva so nekateri znatno večja.

Je nekaj! Pravil, da podobne ljube,
ren v zakonu sčasoma banalna,
vsakdanja, materialna. Ljuba moja
Zofka, in najglobljeja prepričanja, in
virajevca in ikusnje, vsaj v enem
delu, si najpovesnejše razstavljam,
da je najbanalnija ljubezen - ampak
ljubezen mora biti, čista in udoma,
— se vedno neprimereno svetlejša
in plodnejša nego najidealnejša, naj
sitnejša uelig. Lomna ljubezen. Taka
si se enkrat pravim, budi tralčna
nesodi, ki si je naklonila življenjske
ob skrbnem, postletem moju, a njega
postoj in ljubi.

Ja ti jaz moja inenovati moja
Lillega, ki ga ljubim! Tako neizved,
ljubo, obupno ljubim! Si, se mi radi, to
moje čisto padecijes, ne pijmis, ker
mi šteješ leta. Toda, draga, živela sem
osem let pravo asketsko življenjske, obok
eploh nekoli imela vsem, eploh se
ob bolehnem moju vsem živela,
karen tega me je varal in vedno mi je

2.
v srcu živelo prepričanje, da mora
moja prava, velika ljubezen se-le
priti. Leta so pri tem šla mimo mojega
srca neopazeno, same mladostne
ne opazirajo: ljubim in roo vilo polnega,
neizčrpnega srca. Telo? Ljube je se
in pravo in polno življenjske po slastki
omami. Ako se lepo obličim in me ovin,
ga meina zavest ljubim - sedaj sem,
da izgledam čisto mladostno, da me
molejo zavidanti so let mlajše ženske.
Ako bi se sem še sticala, da sem
kakor deklica. In se dejansko tudi ču,
Tina mlada, nekako brez vsake dolge
večno mlada. Takor sem tudi v, vjega,
vih očeh, ki je 3 leta mlajši od mene.
Ženo besedo: to moja ljubezen mora
vesti povsem resno, kvavo resno!
Asem je rekala, ne bi si bila sama
modila nisi pomisliti nanjo; prišla
je nepoklicana kakor voda. Naj bo
blagoslovljena! Lepšega in slajšega ni
niti dar občutilo čunko vse, nego sem
občutila jaz, ko sem prvič naslonila
glavo na njegove prsi. To eploh mi
bila več ženska radost, ampak
rajška. Taki trenutki so uberati

večne sreče, ki se pa ne ponavljajo.
Doslaj sem našla poleg kraljice vlad,
kih! kenohtar moje berškosti. Če bi
se mogla poročiti in doseči naravnih
inid silnega doživljanja! Tako pa se
mneiva, ločiva drug pred drugim
in nedoljivo seiva drug za drugim.
Tudi tem večini strel pred ljudmi. Ka,
ko quanka je ta moja ljubica in ka,
ko kazična! Kljub vsemu namreč,
kar sem bila zori rekla o letih,
vendar vem, da je čas moj neizpusti
sovražnik: postarvam se neizborno,
v berškosti tem prej in potem bo konec
ljubezni, ki nima peslike, da se izivi
v legibromnem rakom in utedi v
medrebojni pomoči in opori v dobi,
nostih in berarali vsakdanjega skupn
nega rdoljenja. Teja sem se od ra,
čelka zavestna vse kenohtke in
si neizrečeno želela ovrsti v polni
posesti njegove ljubice. Sedaj živim
ni umrtam in me je strel bodilo
dni... Da - Kriomet!

Kako malo smo gospodari svoje
volje! To prvo sem ti mislila isto du,
zace napisati - veselo in objestno, pa

se mi je pod roko izobrazilo v zelenko
in pover. Zaradi mene bodi, da le Tebi
ne bo presedalo? Osem odpušti! Nimm
zive dni, kateri bi smela govoriti o
tej svoji ljubici, raven Tebi, ki si sama,
inabnačna žena. Kljub tega upam, da
mi ljudi ti brani vsaj koiček prijatelj,
stra, dasi si že ob nekaj priložkah ugle,
silu, da prijateljstva med nama ni bilo
in ni. Jar sem se v mladosti obotavala;
koneje je prišel randor, ki je bil rane
naravnost uoden. Vendar sem si v are
shranila toliko toplega čutra, katero
morda nikomur drugemu in moje ula,
dosti, da kakor nikomur drugemu. Kao,
di sem od nra kvalečna, da mi je po
tolekih letih vrnla rvero s Teboj. Ka,
ko tvoje pismo mi je dogostek, dopivo,
vamje s Teboj kot s polnoovredno
osebnoostjo dragoceno. Želim le, da
bi ti mogla tudi jar kaj pomenuiti.

Kdaj in kje se vidimo? Ves, jar inobče
jem kakor šurkinje: če se prijateljice
snidejo, mora to biti najmanj en
seden dni, da se je mojiče od nra
pogovoriti. Daj, določi kak kraj,
kjer bi ti bilo ljublo prebiti kak

Teden tam meseca avgusta ali septem-
bra. Mi ni še znano, kdaj dobim
dopust. Aiznebeljivo me vleče na
morje, a kaj, ko so cene tako visoke.
Licer so nam v zadnjem času risali
plače, a izdala sem vse za obleke in
perilo. Tendar za kak teden moram
kam. Z „ujim“ sva se v lepi uri mesila,
da pojedeva skupaj v kak skrit koticček
Galmaevje, da si bova usaj par dni
blizu, sama med seboj na morski
plani; a to je bila pač le prastara, ki
sva si jo prepovedovala. Podelyo bi bilo.

Opolstiki danes nič, ker gesto tu
najina poti docela navesnič. Ne nič
romam polstika ni to, kar moram -
rivljenje samo. Nam je rivljenje Guberni,
napibore v tej ali oni formi, kako nas
polstika ne more in ne sme osebno
ločiti.

Lano glej sedaj, da v Rudenicih pa-
stir svo svojo boleren in svo duševno moro
Ter se vnes v Zagreb vsa sveča in poguma,
da kam bodo počivnice lepe in radostne.
A meni piši, da se bom mogla radovati
s teboj.

Ordinacija Te od srca

Tvoja

skrivna

Frankov

Lj. 22. VI. 1924.